

— Да идемъ, да идемъ! въ единъ гласъ извикали всички брѣмбари-гробари.

Всички едногласно рѣшили, че най-добрѣ ще бжде на дѣчицата имъ въ мършата. Но какъ да запазятъ тази мърша отъ грабливитѣ птици и други хищници?

Мишката била малка, но ни единъ брѣмбаръ самичкъ не би могълъ да я помрѣдне отъ мѣстото ѝ. Земята била глинеста и по никакъвъ начинъ не би могла да бжде подкопана.

— Братя! — извикалъ изведнажъ единъ досѣтливъ брѣмбаръ. — Пропълзете всички долу подъ мишката и, хопъ! хайде на пжтъ по живо и здраво!...

И брѣмбаритѣ-гробари, като взели на раменѣ мършата, прѣдпазливо я занесли на по-ровка земя.

— Славно! Хайде на работа сега! Почвайте да копаемъ яма!

Пъргавитѣ брѣмбари-гробари съ своитѣ криви крачка почнали да копятъ земята и скоро изкопали такава яма, щото мишката потънала въ нея.

Поработили нашитѣ брѣмбари, страшно се изморили, обаче пакъ били весели и доволни. Защото били увѣрени, че когато тѣхнитѣ яйчица се излюпатъ, дѣчицата имъ ще намѣрятъ готова храна.

Въ течение на нѣколко дни всички брѣмбари-гробари снесли яйчицата си въ гнилото тѣло на мишката.

Послѣ съ общи усилия затрупали мишката съ земя, изгладили купчинката и се разотишли по домоветѣ си. Тѣ били доволни, че послушали свѣтитѣ на мравката: *съ общи усилия по-лесно се извършва каквато и да било работа, откол-*